

Асирійський цар завоював державу царя Лаіля. Зруйнував і спалив усі міста, усіх-же мешканців перегнав на свою землю, військо перебив, а самого царя Лаіля посадив у клітку.

Лежачи в ночі на своїм ліжку, цар Асархадон думав про се, якою смертю карати Лаіля? Нараз почув коло себе шелест і, відкривши очі, побачив старця з довгою бородою і з добрячим поглядом.

— Ти хочеш карати смертю Лаіля? — запитав старець.

— Так, — відповів цар. — Я лиш не придумав ще, якою смертю вкарати його.

— Та-ж цар Лаіль се ти, — сказав старець.

— Се неправда, — відповів цар, — я — то я, а Лаіль — то Лаіль.

— Ти і Лаіль то все одно, — сказав старець. — Тобі лиш видається, що ти не Лаіль, а Лаіль не ти.

— Як здається? — запитав цар. — Я ось лежу на м'якому ліжку, довкруги мене покійні мені раби і невольниці, а завтра буду я, як і сьогодні бенкетувати з моїми приятелями, — а Лаіль наче птах сидить у клітці, а завтра буде з висолопленим язиком сидіти на палі і корчитися доти, поки не здохне, а тіло його буде розірване собаками.

— Ти не можеш знищити його життя, — сказав старець.

— А як-же се було з тими 14 тисячами вояків, котрих я убив і з їх трупів зложив високу могилу? — відповів цар. — Я живий, а їх нема; значить ся можу знищити життя.

— По чім се ти знаєш, що їх нема?

— По тім, що я не бачу їх. Головне ж се, що вони мучились, а я ні; їм було кепсько, а мені добре.

— І се також лиш видаєть ся тобі. Ти мучив самого себе, а не їх.

— Не розумію тебе, — сказав на се цар.

— А хочеш зрозуміти? — запитав старець.

— Хочу.

— Підійди сюди, — приказав старець вказуючи цареві на ванну повну води.

Цар встав і підійшов до ванни.

— Роздягни ся і вийди у ванну.

Асархадон зробив се, що приказав йому старець.

— Тепер, як лиш я пічну ляти на тебе сю воду, — сказав старець, зачерпнувши в кварту води, — пірни з головою.

Старець наставив кварту над головою царя і цар пірнув у воду.

І як тільки цар Асархадон пірнув, він почув себе вже не Асархадонем, а иншим чоловіком. І ось, чуючи себе тим иншим чоловіком, він бачить себе лежачого па багатій постели з гарною жінкою. Він ніколи не бачив тої жінчини, але він знав, що се його жінка. Жінка ся встає і каже до нього: "Дорогий мій мужу Лаїлю, ти втомив ся від праці вчорашнього дня і тому спав довше, як звичайно, але я стерегла твого спокою і не

будила тебе. Тепер же князі очікують на тебе у великій палаті. Одягай ся і ходи до них".

І Асархадон, розуміючи з сих слів, що він є Лаіль, не дивує ся сьому, лиш дивно йому, що він до тепер не знав сього. Отже встає, одягаєть ся і йде у велику палату, де ждуть на нього князі.

Князі низьким поклоном аж до землі витають свого царя Лаіля, відтак встають і на його приказ сідають перед ним, а найстарший із князів починав говорити про се, що не можна довше терпіти всіх наруг лютого царя Асархадона і треба йти проти нього війною. Але Лаіль не годить ся на се, лиш приказує післати до Асархадона послів, щоби його усовістити і каже князям розійти ся. По сім він іменує поважних людей своїми послами і наказує їм про се, що вони мають переказати цареві Асархадонові.

Покінчивши сі справи, Асархадон, почувавши себе Лаільом, виїжджає в гори на польованє за дикими ослами. Польованє повелось. Він сам убиває двох ослів і вернувши до дому, бенкетує зі своїми приятелями, дивлячись на танці невільниць.

Другого дня, як звичайно, він виходить на двір, де очікують на нього прошаки, підсудні і убогі, та рішає предложені йому справи. Покінчивши сі справи, він іде знов на улюблену свою забаву – польованє. І сього дня вдаєть ся йому самому убити стару львицю і захопити її двоє львинят.

По польованю він знова бенкетує із своїми приятелями, забавляючись музикою і танцями, а ніч проводить з улюбленою своєю жінкою.

Так живучи, проводить він дні і тижні, очікуючи повороту своїх послів, висланих до того царя Асархадона, котрим він був перше.

Посли вертають аж за місяць з відрізаними носами і ухами.

Цар Асархадон казав переказати Лаїльови, що се, що зроблено з його послами, буде зроблено і з ним, коли він зараз не пришле на окуп визначену суму срібла, золота і кипарисового дерева та не приїде сам поклонити ся Асархадонові.

Лаїль, що був перше Асархадон, знову скликає князів і нараджує ся з ними про се, що треба робити. Всі кажуть одноголосно, що треба, не очікуючи нападу Асархадона, йти на нього війною. Цар годить ся на се і стаючи на чолі війська, іде в похід. Похід тягне ся 7 днів. Кожного дня цар об'їздить військо і розбуджує хоробрість у своїх вояків. На осьмий день його війська сходять ся з військами Асархадона серед широкої долини на березі ріки. Війська Лаїля хоробро бють ся, але Лаїль, що був перше Асархадон, видячи, що вороги наче муравлі збігають ся з гір, заливають собою долину і перемагають його війська, кидаєть ся в своїй колясі в середину битви, пробиває і рубає ворогів. Але війська у Лаїля на сотки, а у Асархадона — на тисячі, і Лаїль чує, що він ранений, та що беруть його в неволю.

Дев'ять днів іде він з іншими невольникамл закований серед вояків Асархадона. На десятий день приводять його в місто Ниневію і замикають в клітку.

Лаїль терпить не стільки від голоду і ран, кільки від сорому і від розпуки та свого безсилля. Він почуває себе безсильним відплатити ворогови за все зло, котре він терпить. Одно що він може, се те, що не дасть приводу своїм ворогам радіти його терпіннями. Він твердо постановив, нужно, без нарікань зносити все те, що з ним буде.

Двайцять днів сидить він в клітці, очікуючи кари. Він бачить, як відводять на місце страчення його рідних і приятелів. Чує стогони караних; одним з них відрубують руки і ноги, а з других живцем днуть шкіру, але він не оказує ні тривоги, ні болю, ні страху. Бачить, як пахолки ведуть його любу жінку в кайданах. Він знає, що ведуть її за невільницю до Асархадона, і він переносить се без жалю.

Та ось два кати отвиряють клітку і затягнувши йому ременем руки за спиною, підводять його до заллятого кровію місця карі. Лаіль бачить острій скривавлений палець, з котрого щойно зірвали тіло помершого на нім приятеля Лаіля. Лаіль догадується, що палець сей освободили для його страчення.

З нього знімають одягу. Лаіль жахається глянувши на худоту свого, колись сильного, гарного тіла. Два кати підхоплюють се тіло за худі рамена, піднімають і хотять опустити на остригі палець.

— Зараз смерть, загибель, — думає Лаіль і, забувши свою постанову видержати нужно в спокою до кінця, він, ридаючи, молить о помилуванє. Ніхто не помилює його.

"Та ж се не може бути, — думає він, — я мабуть сплю. Се сон". І він силкує ся, щоби пробудити ся. — Адже я не Лаіль, я Асархадон, — думає він.

Ти і Лаіль, ти — і Асархадон, — чує він якийсь голос і почуває, що траченє починають ся. Він скрикує і в тій хвилі висуває голову з води. Старець стоїть над ним, виливаючи йому на голову з кварта останок води.

— О, як я страшно змучив ся! І як довго! — каже Асархадон.

— Де там довго, — мовить старець. — Ти щойно пірнув і в тій хвилі назад висунув голову з води. Чи ти зрозумів тепер?

Асархадон нічого не відповідає лиш з страхом дивить ся на старця.

— Чи зрозумів ти тепер? — питає далі старець. — Се ти і ті жовніри, котрих ти поубивав — се ти також. І не лиш жовніри, але і ті звірі, котрих ти убивав на польованю і пожирав на своїх бенкетах, були також — ти. Ти думав, що жите лиш в тобі, але я стягнув з тебе заслону обману і ти

побачив, що ділаючи зло иншим, ти чиниш його і собі. Жите одно у всім і ти проявляєш в собі лиш частину сього одного жителя. І лиш в сій одній частині жителя, в собі, ти можеш поліпшити, або погіршити, побільшити, або поменшити жите. Уліпшити жите в собі ти можеш лиш сим, що будеш руйнувати перегороди, що відділюють твоє жите від инших сотворінь, будеш уважати инші сотворіня собою і любитимеш їх. Знищити жите у инших сотворінь се не в твоїй власти. Жите убитих тобою сотворінь щезло з твоїх очей, але не знівечилось. Ти думав продовжити своє жите і вкоротити жите иншим, але ти не в змозі сего зробити. Для жителя нема ні часу, ні місця. Жите — хвилина і жите — тисячі літ, і жите твоє і жите всіх видимих і невидимих істот світа — однаково рівне. Знівечити жителя і переинакшити не можна, тому, що воно лиш одно є. Все проче лиш нам видасть ся.

Сказавши се, старець зник.

На другий ранок цар Асархадон приказав увільнити Лаіля і всіх заборонених в неволю, та заперестав карати смертю.

На третій день він прикликав до себе свого сина Ашурбаніпала і передав йому царство, а сам пішов зразу в пустиню, роздумуючи над тим, про що довідався від таємничого старця. А потім почав він ходити у виді мандрівника по містах і селах, проповідуючи людям, що жите одно і що люди роблять зло лиш собі, коли хотять чинити зло иншим сотворінням.

З російського переклав А. Веретельник